

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **obec Tetčice**, se sídlem Palackého 177, Tetčice, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor pozemních komunikací, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č. j. 688/2013-120-STSP/2, ve věci odstranění pevné překážky na pozemní komunikaci,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Krajského úřadu

Jihomoravského kraje, odboru dopravy (dále jen „krajský úřad“) ze dne 13. 5. 2013, č. j. JMK 41110/2013, sp. zn. S-JMK 41110/2013/OD/Ha.

Citovaným rozhodnutím bylo z pozice nadřízeného silničního správního úřadu změněno – na základě zkráceného přezkumného řízení – rozhodnutí silničního správního úřadu I. stupně, a sice rozhodnutí Obecního úřadu Tetčice (dále jen „obecní úřad“) ze dne 29. 10. 2012, č. j. OT 0903/2012, kterým podle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), bylo žalobci nařízeno odstranění dvou sloupů na pozemcích p. č. 1032/1 a 1032/15 v k. ú. Tetčice, a to „nejpozději do: 30. října 2015“. Změna zmíněného rozhodnutí se přitom týkala právě tohoto data s tím, že odstranění sloupů bylo nově nařízeno „do 30 dnů od oznámení rozhodnutí č. j. JMK 41110/2013 ze dne 13. 5. 2013“. A rovněž změna provedená ze strany žalovaného se týkala primárně právě data, do kterého je nutno odstranit předmětné sloupy, s tím, že je tak třeba učinit „do 30 dnů od právní moci rozhodnutí č. j. JMK 41110/2013 ze dne 13. 5. 2013“; nadto žalovaný do výroku odvoláním napadeného rozhodnutí krajského úřadu ještě doplnil odstavce ohledně účinků rozhodnutí v přezkumném řízení s tím, že tyto účinky zde dle § 99 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nastávají ode dne právní moci rozhodnutí krajského úřadu.

Ve výsledku tedy byla doba stanovená k odstranění obou sloupů, jakožto neoprávněné pevné překážky na pozemní komunikaci, významně zkrácena, neboť původní tříletá lhůta stanovená obecním úřadem žalobce byla vyhodnocena jako nepřiměřeně dlouhá a ve své podstatě popírájící smysl a účel ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, kterým je ochrana pozemní komunikace /jejího užívání/ před neoprávněným zásahem. Ke sjednání nápravy by proto mělo dojít v co možná nejkratší době a lhůta by měla být stanovena nejvýše s ohledem na technologickou a časovou náročnost. K tomu však v daném případě nedošlo, naopak obecní úřad svým rozhodnutím v podstatě povolil umístění pevné překážky na komunikaci na dobu tří let, ačkoli se jednoznačně jednalo o neoprávněnou překážku.

Na základě toho tedy krajský úřad, resp. žalovaný provedl nápravu a změnil rozhodnutí obecního úřadu shora uvedeným způsobem, s čímž žalobce nesouhlasil, a proto podal předmětnou žalobu.

II. Žaloba

Základ žaloby spočívá v tom, že osazené vlajkové stožáry, resp. sloupy jsou skutečně nezákonně osazenými pevnými překážkami ve smyslu zákona o pozemních komunikacích, nicméně žalobce se obává a tvrdí, že po odstranění těchto pevných překážek na dané komunikaci, která je veřejně přístupnou účelovou komunikací, dojde k tomu, že bude opět neoprávněně užívána těžkou nákladní dopravou na a ze stavby v k. ú. Rosice v ulici Na Štěpnici, jež bude dále ničit veřejný majetek obce – veřejný vodovod v ulici Hybešova.

Ostatně právě snaha o zajištění ochrany veřejného majetku byla – spolu se snahou o zajištění bezpečnosti veřejného provozu na účelové komunikaci – hlavním důvodem pro instalaci obou sloupů, které odpovídají svislému dopravnímu značení (B4 a B15 - 2,0 m),

jež nebylo dodržováno, a proto bylo přistoupeno k jeho fyzickému vynucení a dodržování (zákazu vjezdu nákladních automobilů – B4 a zákazu vjezdu vozidel, jejichž šířka přesahuje vyznačenou mez – B15), jak je zřejmé z rozhodnutí obecního úřadu. Z tohoto rozhodnutí je zřejmý též důvod pro stanovení původní, poměrně dlouhé lhůty pro odstranění obou sloupů spočívající v námitce žalobce, které bylo vyhověno, a to s poukazem na „*prokázaný nynější nezákonný provoz nákladních vozidel, když lze důvodně předpokládat, že nerespektování dopravního značení bude pokračovat po celou dobu výstavby v Rosicích Na Štěpnici*“. To ovšem nebylo akceptováno ze strany krajského úřadu potažmo žalovaného, jejichž rozhodnutí žalobce rozporuje a vytýká jim celou řadu nedostatků, které strukturoval následujícím způsobem.

V první řadě jsou dle žalobce v napadeném rozhodnutí irelevantní zmínky o povolování překážek, neboť předmětem přezkumného řízení bylo rozhodnutí o povinnosti odstranit stožáry, nikoliv o povolení osazení stožárů (**bod 3.1.1.** žaloby).

Žalobce dále poukázal na rozpor v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde na jednom místě žalovaný nepřímo uvedl, že v předmětném případě šlo místní komunikaci, zatímco ve skutečnosti stožáry vynucují dodržení dopravního značení umístěného na účelové komunikaci. Dále žalobce poukázal na to, že dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je příslušný orgán pevnou překážku oprávněn, nikoliv povinen odstranit; je tak ponecháno na vůli vlastníka komunikace, zda překážku odstraní či nikoliv (**bod 3.1.2.** žaloby).

Dále žalobce namítl, že původním rozhodnutím obecního úřadu nedocházelo k obcházení zákona, protože zákon žádnou lhůtu pro odstranění překážky nestanoví. Naopak, obecní úřad žalobce postupoval podle zákona, překážku nechal odstranit a k odstranění stanovil delší lhůtu, neboť věc posoudil v širších souvislostech (není znemožněn přístup k nemovitosti, je tam i dopravní značení, vliv těžké nákladní techniky na veřejný vodovod a vozovku, malý význam předmětné polní cesty). Maximálně tak mohla být správní úvaha nesprávná, nikoliv však nezákonná (**bod 3.1.3.** žaloby).

Žalobce dále namítl, že rozhodnutí krajského úřadu (které žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil) mělo velké množství chyb, výrok nebyl vykonatelný a vykonatelným se stal až vydáním napadeného rozhodnutí. Tím pádem bylo zhoršeno postavení žalobce na základě podaného odvolání a žalobci byla de iure uložena povinnost až rozhodnutím druhého stupně; žalovaný měl rozhodnutí krajského úřadu zrušit a vrátit mu věc k novému rozhodnutí (**bod 3.1.4.** žaloby).

Žalobce dále v polemice s napadeným rozhodnutím uvedl, že dosažení účelu překážky pouze prostřednictvím dopravního značení je nereálný, protože policie nebude kontrolovat takovou nevýznamnou cestu (byla tam jen dvakrát na zavolání starosty). Irelevantní je podle žalobce též argumentace ohledně dopravního značení, protože to stanovil Městský úřad Rosice, přičemž předmětem řízení, jehož součástí je napadené rozhodnutí, nebylo značení, ale překážka. Dále poukázal na nesprávnou aplikaci ustanovení o lhůtách v rozhodnutí krajského úřadu, což dále rozvedl v bodech 3.2 a 3.4 žaloby (**bod 3.1.5.** žaloby).

V neposlední řadě žalobce polemizoval s názorem krajského úřadu o tom, na základě kterého konkrétního ustanovení byla jeho pravomoc založena (**bod 3.1.6.** žaloby).

Žalobce též uvedl, že přezkumné řízení může probíhat jen za podmínky, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. V rozhodnutí krajského úřadu byl závěr o nezákonnosti rozhodnutí obecního úřadu žalobce opřen o aplikaci § 6 odst. 1 a § 39 odst. 1 správního řádu, což ale žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyvrátil. Původní rozhodnutí obecního úřadu žalobce snad mohlo být nesprávné v tom smyslu, že došlo k pochybení při správním uvážení (ohledně délky lhůty k odstranění překážky), nicméně nesprávné rozhodnutí nelze rušit pro nezákonnost. Zákonný důvod k vydání přezkumného rozhodnutí tedy neexistoval a nebyl ani uveden v přezkumném rozhodnutí (**bod 3.2.** žaloby).

Podle žalobce může být ve zkráceném přezkumném řízení rozhodováno jen tehdy, pokud je ze správního spisu zjevné porušení právního předpisu. V rozhodnutí krajského úřadu (vydaném ve zkráceném přezkumném řízení) bylo uvedeno, že tímto zjevným porušením byl způsob nařízení nápravy (resp. příliš dlouhá lhůta k odstranění překážky). Toto žalovaný v napadeném rozhodnutí vyvrátil, neboť uvedl, že ustanovení správního řádu, o které krajský úřad opřel svůj závěr o nedostatečné rychlosti odstranění překážek, se neaplikují. Žalovaný však již neuvedl, na základě čeho tedy mohlo zkrácené přezkumné řízení probíhat (**bod 3.3.** žaloby).

Na závěr pak žalobce namítl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal s výslovnou odvolací námitkou žalobce o tom, že původní rozhodnutí žalobce nebylo nezákonné (**bod 3.4.** žaloby).

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal především na to, že rozhodnutím obecního úřadu bylo řešeno odstranění pevné překážky na pozemní komunikaci. Problematiku takových překážek upravuje § 29 zákona o pozemních komunikacích, jehož účelem je odstranit veškeré nepovolené předměty (povolení je možné ze strany silničního správního úřadu na základě souhlasu Policie ČR) kromě dopravních značek a zařízení. Za tímto účelem má silniční správní úřad pravomoc nařídit vlastníku překážky její odstranění v určité lhůtě. Zákon žádnou konkrétní lhůtu nestanoví, ale je žádoucí, aby byla co nejkratší. O nutnosti urychleného odstranění svědčí i § 29 odst. 3, druhá věta, uvedeného zákona, která upravuje specifický postup výkonu rozhodnutí a místo zdlouhavého exekučního řízení dovoluje vlastníku komunikace, aby sám konal a odstranil pevnou překážku na náklady jejího vlastníka. Sám žalobce přiznal, že překážka je na pozemní komunikaci bez povolení. Žalobce tak svévolně prosazuje dodržování dopravního značení na komunikaci: zákaz vjezdu nákladních vozidel, avšak nelegálními prostředky.

Rozhodnutím obecního úřadu byl de facto nastolen takový stav, že nedovolená překážka mohla být umístěna na komunikaci po dobu tří let, aniž by byla řádným způsobem povolena. Proto krajský úřad shledal, že rozhodnutí obecního úřadu žalobce je v rozporu s právními předpisy a je dán důvod pro použití § 94 a násl. správního řádu. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím provedl pouze úpravu rozhodnutí krajského úřadu, která však neměla vliv

na správný závěr krajského úřadu o tom, že rozhodnutí obecního úřadu žalobce bylo nezákonné. V dalším pak žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu v celém jejím rozsahu zamítnout.

IV. Replika žalobce

V replice k vyjádření žalovaného žalobce znovu opakoval některé své argumenty uvedené v žalobě, zejména ohledně neexistence nezákonnosti původního rozhodnutí obecního úřadu a ohledně správní úvahy o délce lhůty k odstranění překážky. Dále polemizoval s žalovaným ohledně nebezpečnosti každé překážky na silnici a uvedl nový žalobní bod, když napadenému rozhodnutí a rozhodnutí krajského úřadu vytkl chybějící odůvodnění ohledně nebezpečnosti překážky (a tím pádem nutnosti jejího odstranění v co nejkratší době). Závěrem zopakoval, že umístění stožárů na komunikaci bylo protiprávní, ale že lhůta k odstranění překážek stanovená v původním rozhodnutí a vycházející z uvážení obecního úřadu žalobce nijak nevybočila ze zákonného rámce (který neuvádí žádnou lhůtu).

V. Posouzení věci soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze žaloby je zřejmé, že žalobce nenapadá zjištění skutkového stavu, ale toliko otázky právní, zejména přípustnost přezkumného řízení, resp. zkráceného přezkumného řízení, na základě kterého bylo změněno původní rozhodnutí obecního úřadu. Protože skutkové otázky spornými nejsou, soud nemusel ani provádět dokazování a nařizovat kvůli tomu jednání. Žalobce pouze předložil v žalobě soupis poruch vodovodního řádu. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. proto soud o věci rozhodl bez jednání, neboť nařizovat jednání nebylo nutné a účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.

*K jednotlivým žalobním bodům
(v pořadí a s odkazy dle obsahu žaloby a repliky žalobce)*

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal z hlediska žalobních bodů tvrzených žalobcem, k nimž při dodržení žalobcem zvolené struktury konstatuje následující.

S námitkou o irelevantnosti argumentů o povolování překážek (v podrobnostech viz **bod 3.1.1.** výše) se soud neztotožňuje. Argumentace v napadeném rozhodnutí týkající se povolení instalace překážky na komunikaci slouží k dokreslení účelu § 7 odst. 1 a § 29 odst. 3 a zákona o pozemních komunikacích a k dokreslení nezákonnosti posuzovaného stavu, tudíž i nutnosti jeho rychlého odstranění. Pokud někdo zamýšlí omezit provoz na účelové komunikaci, zákon o pozemních komunikacích mu poskytuje poměrně jasný postup v § 7 odst. 1, kdy je možné tak učinit rozhodnutím příslušného silničního správního úřadu po projednání s Policií ČR.

Takový je tedy zákonem stanovený a jediný možný postup pro instalování pevných překážek na účelovou komunikaci. Nelze ho proto nahrazovat nedovolenou instalací překážky a její faktickou legalizací tím, že bude nařízeno její odstranění až po době několika let.

Ohledně rozporu v odůvodnění napadeného rozhodnutí (místní x účelová komunikace) a výkladu slova „oprávněn“ (v podrobnostech viz **bod 3.1.2.** výše) je nutno přisvědčit žalobci, že žalovaný v napadeném rozhodnutí (strana 2) opravdu zmiňuje „místní komunikaci“, přičemž ze začátku a konce odůvodnění je zřejmé, že v posuzovaném případě se jedná o účelovou komunikaci. Je tak možné konstatovat, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí plně nevypořádal s tím, proč uvedené ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích aplikuje i na účelové komunikace, když navíc v textu tohoto zákonného ustanovení nejsou přímo zmíněny. Z tohoto hlediska napadené rozhodnutí trpí vadou, avšak právní závěr žalovaného o aplikaci uvedeného ustanovení na předmětný případ je správný, neboť podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ans 2/2007-128, publ. pod č. 1486/2008 Sb. NSS, se § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích vztahuje i na případy účelových komunikací, které jsou veřejně přístupné; veřejná přístupnost je přitom v posuzovaném případě z důkazů i tvrzení účastníků nesporná (ostatně proto tam byly překážky nainstalovány). Nejde tak o vadu řízení, která by měla vliv na správnost, resp. zákonnost napadeného rozhodnutí.

Jak již bylo naznačeno výše, účelem ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je odstranění překážky, a to rychle; je nelogické, aby odstraňování překážky trvalo několik let a překážka tak de facto stále trvala. A skutečnost, že zákon v tomto směru nestanoví přesnou lhůtu k odstranění nepovolené pevné překážky, na uvedeném závěru nic nemění. Bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem věci nelze předjímat přiměřenost takové lhůty a paušálně stanovit např. její maximální délku. Naopak zákonodárce zde zcela důvodně ponechal prostor pro racionální úvahu silničního správního úřadu, která musí vycházet z uvedeného účelu, tj. obecné potřeby odstranění nepovolené překážky, jež by mělo nastat v co možná nejkratší lhůtě odpovídající (přiměřené) individuálním okolnostem posuzované věci (delší lhůta pro odstranění by mohla připadat v úvahu snad jen v technologicky obtížném případě, např. u nadměrných překážek v těžko přístupné oblasti, ale ani v takovém případě by lhůta neměla činit několik let).

O potřebě rychlého splnění povinnosti v podobě odstranění neoprávněné pevné překážky svědčí též druhá věta v § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, na kterou ve svém rozhodnutí poukázal též žalovaný a dle které platí, že: *„[p]o marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.“* Jedná se o specifický způsob výkonu rozhodnutí o nařízení odstranění pevné překážky na pozemní komunikaci, který lze využít vedle klasického vykonání exekuce podle správního řádu. Slovo „oprávněn“ v § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích proto musí být posuzováno v tomto kontextu s tím, že je tam právě proto, aby vlastník komunikace mohl sám rychle a pružně zasáhnout, pokud osoba, která je povinna překážku odstranit, tak neučiní.

K námitce žalobce ohledně možné nesprávnosti, nikoliv však nezákonnosti rozhodnutí obecního úřadu (v podrobnostech viz **bod 3.1.3.** výše) soud považuje za nutné zopakovat,

že účelem ustanovení zákona o pozemních komunikacích, které bylo aplikováno v dané věci, je rychlé odstranění překážky, jež je na komunikaci umístěna nezákonným způsobem. Pokud by taková nezákonná překážka nebyla rychle odstraněna, mohlo by to mít obecně vážné důsledky spočívající např. v omezení zásobování nebo ztížení případného výjezdu záchranné služby či jiné složky záchranného systému. I když tedy v zákoně není stanovena lhůta, z logiky věci plyne, že musí být krátká. Na tom nic nemění ani důvody, které uvádí žalobce a které dle jeho názoru ospravedlňují nařízení odstranění překážky až po třech letech (není znemožněn přístup k nemovitosti, je tam i dopravní značení, atd.). I kdyby tyto důvody byly všechny pravdivé, je třeba vzít v úvahu skutečnost, že překážka je na uvedeném místě neoprávněně, v rozporu se zákonem stanoveným postupem. Pokud by tedy bylo nařízeno odstranění až po delší lhůtě, šlo by de facto o legalizaci protiprávního stavu, což je proti principu právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy) a ve výsledku vede k obcházení zákona o pozemních komunikacích, je muž nelze poskytnout soudní ochranu. Jednání in fraudem legis v předmětné věci přitom představuje postup, kdy obecní úřad v souladu s citovaným zákonem sice stanovil lhůtu k odstranění pevné překážky na pozemní komunikaci, avšak v takové délce (tři let), kterou záměrně dosáhl výsledku z hlediska citovaného zákona nežádoucího a nepředvídaného.

Pokud žalobce chtěl situaci řešit, mohl tak učinit zákonnou cestou podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích ve spolupráci s Policií ČR, které mohly být nastíněny všechny důvody zmiňované žalobcem v žalobě (není znemožněn přístup k nemovitosti, je tam i dopravní značení, vliv těžké nákladní techniky na veřejný vodovod a vozovku, malý význam předmětné polní cesty). Omezení či úprava veřejného přístupu na účelovou komunikaci je totiž možná jen rozhodnutím silničního správního úřadu podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, jak již uvedl žalovaný v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí (na straně 4). Takové řešení je ze zákona jediné možné. Žalobce však naopak postupoval nezákonně, když instaloval bez povolení na komunikaci dva sloupy (toto vyplývá z nesporných tvrzení účastníků) a obecní úřad se pak tuto situaci snažil legalizovat tím, že odstranění nainstalovaných stožárů nařídil do 30. 10. 2015, tj. tři roky od vydání rozhodnutí.

K námitce ohledně zhoršení postavení žalobce v odvolacím řízení a uložení povinnosti odvolacím orgánem (v podrobnostech viz **bod 3.1.4.** výše) lze obecně říci, že správní řád odvolacímu orgánu výslovně dovoluje, aby rozhodnutí orgánu prvního stupně (v posuzovaném případě rozhodnutí krajského úřadu) změnil, a to za podmínek § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, přičemž tak nemůže učinit, pokud by tím účastníkovi, kterému se ukládá povinnost, hrozila újma spočívající v nemožnosti odvolat se. Podle § 90 odst. 3 správního řádu pak platí, že napadené rozhodnutí nelze změnit v neprospěch odvolatele, ledaže (mimo jiné) napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy. Lze přisvědčit žalobci, že může subjektivně vnímat, že napadeným rozhodnutím došlo ke změně spočívající ve zhoršení jeho právního postavení v tom smyslu, že po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného již bylo jemu předcházející rozhodnutí krajského úřadu řádně vykonatelné. Zároveň to však dle soudu byla objektivně toliko změna, která jen lépe konkretizovala rozhodnutí krajského úřadu jako orgánu prvního stupně, přičemž tato konkretizace vyplývala z právních předpisů, konkrétně § 99 odst. 1 a 2 správního řádu. Nejednalo se tedy o změnu, která by věcně změnila rozhodnutí krajského úřadu a tím žalobce

překvapila; naopak, jak ostatně uvedl sám žalobce, šlo v podstatě pouze o změnu spočívající v upřesnění rozhodnutí tak, aby bylo vykonatelné (a v souladu s právními předpisy). Z toho důvodu nemohl být žalobce změnou uvedenou v napadeném rozhodnutí nijak překvapen. Žalovaný proto nemusel rozhodnutí krajského úřadu zrušit a věc mu vracet. Žalovaný byl oprávněn provést všechny změny rozhodnutí krajského úřadu, které provedl, protože tím neukládal novou povinnost a rozhodnutí měnil jen tak, jak bylo nutné podle § 99 správního řádu. I lhůta 30 dnů od právní moci se soudu jeví jako přiměřená, neboť i když § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích nestanoví konkrétní lhůtu, je účelem zajistit co nejrychlejší odstranění překážky.

Ohledně nereálnosti dosažení účelu překážky dopravním značením a jeho stanovením (v podrobnostech viz **bod 3.1.5.** výše) lze přisvědčit tvrzení žalobce, že vymahatelnost práva je v určitých případech v praxi složitější. To však neznamená, že se v takovém případě má postupovat rozporu se zákonem. To by v podstatě znamenalo anarchii a popření právního státu. To, kdo byl či ji oprávněn rozhodnout o dopravním značení, je zde bez významu. Proto ani tomuto žalobnímu bodu soud nepřisvědčil.

K námitce, že krajský úřad založil svou pravomoc na špatném ustanovení zákona o pozemních komunikacích (v podrobnostech viz **bod 3.1.6.** výše) soud uvádí, že tato námitka nesměruje přímo proti napadenému rozhodnutí. Nicméně jedná o námitku týkající se věcné příslušnosti (příčemž rozhodnutí vydané správním orgánem, který není věcně příslušný, je nicotné dle § 77 správního řádu), a proto k ní soud přihlédl a konstatuje, že v daném případě byl krajský úřad příslušný podle § 40 odst. 3 písm. e) zákona o pozemních komunikacích. Číselný odkaz na poznámku pod čarou č. 17, která odkazuje na zákon o přestupcích, je ryze informativní a bez právní relevance, jak judikoval i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99, publ. pod č. 14/17 SbNU 103.

K tomu, že neexistoval zákonný důvod k vydání přezkumného rozhodnutí, neboť rozhodnutí obecního úřadu žalobce bylo možná nesprávné, ale nikoliv nezákonné, a že nezákonnost nebyla v přezkumném řízení ani odůvodněna (v podrobnostech viz **bod 3.2.** výše) soud uvádí následující. Z účelu ustanovení § 29 odst. 3 plyne, že překážka musí být odstraněna co nejrychleji a možnost pro správní uvážení v intencích vnímaných žalobcem zde v podstatě není. I kdyby však v takovém případě možnost správního uvážení existovala a správním orgánem (v tomto případě obecním úřadem) byla míra správního uvážení překročena, resp. správní uvážení zneužito, jednalo by se o nezákonné rozhodnutí, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79, publ. pod č. 739 Sb. NSS, a jak plyne nepřímou též z ustanovení § 78 odst. 1, věty druhé, s. ř. s.

Jak soud uvedl již v argumentaci u bodu 3.1.3., rozhodnutí obecního úřadu bylo nezákonné, neboť lhůta pro odstranění překážky byla nepřiměřeně dlouhá. Co se týče absence či špatného odůvodnění nezákonnosti, soud má za to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal i s důvody nezákonnosti původního rozhodnutí obecního úřadu. Je sice pravda, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyvrátil možnost aplikace ustanovení § 6 odst. 1 a § 39 odst. 1 správního řádu, které byly uvedeny v rozhodnutí krajského úřadu a o něž krajský úřad opřel argumentaci k odstranění překážky v krátké lhůtě. Nelze však přisvědčit názoru žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, v čem jiném nezákonnost

spočívala. Žalovaný to uvedl jednak v závěru napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, že důvodem nezákonnosti zůstává požadavek na rychlé odstranění překážky, jednak na straně 3 nahoře, ve druhém odstavci, kde konstatoval, že: „[s]tánováním lhůty pro odstranění pevné překážky v řádu roků tak obecní úřad porušil princip institutu pevné překážky a jejího odstranění. Fakticky došlo k tomu, že ačkoliv obecní úřad zjistil nepovolenou činnost vlastníka pozemní komunikace, vlastně povolil pevnou překážku na pozemní komunikaci do 30. 10. 2015“. Dle soudu tak důvod nezákonnosti z odůvodnění nezmizel a je stále zřejmý (požadavek rychlého odstranění překážky na komunikaci), došlo pouze ke změně ustanovení, o něž je tento požadavek opřen; z odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 3 nahoře je zřejmé, že tento požadavek vyplývá z ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích a jeho účelu.

U námitky žalobce ohledně absence důvodů pro zkrácené přezkumné řízení (v podrobnostech viz **bod 3.3.** žaloby) se dle soudu jedná o podobný problém, se kterým se vypořádal již u žalobního bodu 3.2., tj. zda existuje nějaký důvod nezákonnosti i poté, co žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že právní názor krajského úřadu ohledně aplikace § 6 odst. 1 a 39 odst. 1 správního řádu není správný. Soud v tomto případě i nadále setrvává ve svém názoru, že i když žalovaný tato dvě zákonná ustanovení označil jako neaplikovatelná na daný případ, důvod nezákonnosti byl v napadeném rozhodnutí uveden. Jednalo se o rozpor s § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích a jeho smyslem a účelem v podobě požadavku na rychlé odstranění překážky na pozemní komunikaci. Dle soudu tak byl i nadále zachován důvod zkráceného přezkumného řízení uvedený v rozhodnutí krajského úřadu. I když tedy v napadeném rozhodnutí není explicitně uvedeno, co bylo důvodem zkráceného přezkumného řízení, je z tohoto rozhodnutí minimálně materiálně zřejmé, že se jednalo o uvedenou nezákonnost spočívající v porušení požadavku na rychlé odstranění překážky na pozemní komunikaci.

Ohledně námitky žalobce, že se žalovaný nevypořádal s námitkou v odvolání žalobce (v podrobnostech viz **bod 3.4.** výše), lze uvést, že žalovaný se dle soudu s touto námitkou vypořádal, a to způsobem popsaným u argumentace k bodu 3.2., tj. v odůvodnění napadeného rozhodnutí – konkrétně šlo zejména o závěr odůvodnění a stranu 3 nahoře. Z formálního hlediska je možné říci, že se nejednalo o nějakou explicitní reakci ve smyslu „*k námitce ohledně ... odvolací orgán uvádí, že ...*“, nicméně z materiálního hlediska námitka vypořádána byla, i když na dvou místech napadeného rozhodnutí (v závěru a na straně 3 nahoře).

Závěrem je nutno ještě poznamenat, že žalobce ve své replice uvedl další žalobní bod, a to chybějící odůvodnění nebezpečnosti překážky v napadeném rozhodnutí. Jedná se o žalobní bod uplatněný po koncentrační lhůtě (§ 71 odst. 2 ve spojení § 72 odst. 1 s. ř. s.), k němuž soud nepřihlíží. Nicméně pro úplnost dodává, že nebezpečnost či bezpečnost překážky nemá vliv na závěr, že jde o překážku nezákonnou, kterou je třeba urychleně odstranit.

VI. Shrnutí a závěr

Na základě všech shora uvedených skutečností lze shrnout, že žalovaný potažmo krajský úřad nepochybil, pokud na základě zkráceného přezkumného řízení změnil rozhodnutí

obecního úřadu (jakožto silničního správního úřadu I. stupně) tak, že stanovenou lhůtu k odstranění pevné překážky na pozemní komunikaci významně zkrátil s tím, že původní tříletá lhůta byla vyhodnocena jako nezákonná (popírající samotný smysl a účel ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, kterým je rychlé odstranění neoprávněné, resp. nepovolené pevné překážky na pozemní komunikaci).

Krajský soud proto neshledal žalobcem podanou žalobu důvodnou a jako takovou ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. 7. 2015

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá